

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA CZWARTA SEKCJA

DECYZJA W SPRAWIE DOPUSZCZALNOŚCI

(Skargi nr 30848/03)

Złożonej przez Marcina Bronka przeciwko Polsce

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), obradując dnia 11 września 2007 r. jako Izba składająca się z następujących sędziów:

Pan N. BRATZA, *Przewodniczący*

Pan J. CASADEVALL,

Pan G. BONELLO,

Pan K. TRAJA,

Pan S. PAVLOVSKI,

Pan L. GARLICKI,

Pani L. MIJOVIĆ, *sędziowie*

oraz Pani F. ARACI, *Zastępca Kanclerza Sekcji,*

mając na uwadze wyżej wymienioną skargę złożoną dnia 11 września 2003 r. oraz decyzję Trybunału wydaną na podstawie art. 29 § 3 Konwencji dotyczącej wspólnego rozpatrzenia sprawy odnośnie jej dopuszczalności oraz meritum, jak również uwzględniając obserwacje przedstawione przez stronę rządową oraz przedstawione w odpowiedzi przez skarżącego,

po rozpoznaniu sprawy wydaje następującą decyzję:

FAKTY

Skarżący, pan Marcin Bronk, jest obywatelem polskim, urodził się w 1976 r. i mieszka w Bolszewie. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej („Rząd”) jest reprezentowany przez swojego pełnomocnika pana Jakuba Wołasiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Okoliczności niniejszej sprawy w sposób, w jaki zostały przedstawione przez strony, mogą być streszczone następująco:

Dnia 4 lipca 2001 r. skarżący, podejrzany o zabójstwo oraz kradzież z bronią w ręku, został zatrzymany i umieszczony w areszcie tymczasowym. W uzasadnieniu postanowienia o tymczasowym aresztowaniu sędzia podkre-

ślił, iż mając na uwadze zgromadzone dowody jest bardzo prawdopodobne, iż skarżący jest sprawcą zarzucanych mu czynów. Sędzia równocześnie zwrócił uwagę na wysokość kary grożącej skarżącemu.

W czasie śledztwa, jak również w czasie postępowania sądowego, okres tymczasowego aresztowania skarżącego był przedłużany w regularnych odstępach czasu na podstawie tych samych, przedstawionych powyżej argumentów. Sędziowie podnosili zarówno potrzebę zapewnienia prawidłowego toku postępowania, jak również konieczność przeprowadzenia istotnych dla sprawy dowodów, a w szczególności oceny licznych opinii biegłych.

Dnia 29 lipca 2003 r. sąd okręgowy uznał skarżącego winnym zarzucanych mu czynów i skazał go na karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Dnia 20 maja 2004 r. sąd apelacyjny uchylił ten wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

W decyzji wydanej tego samego dnia sąd apelacyjny przedłużył tymczasowe aresztowania skarżącego, wskazując na poważny charakter przestępstwa popełnionego przez skarżącego oraz duże prawdopodobieństwo, iż skarżący je popełnił.

Dnia 26 października 2005 r. sąd okręgowy skazał skarżącego na karę dwudziestu pięciu lat pozbawienia wolności.

Dnia 27 lipca 2006 r. sąd apelacyjny nie uwzględnił odwołania złożonego przez skarżącego.

SKARGA

Powołując się na art. 5 § 3 Konwencji skarżący skarżył się na przewlekłość tymczasowego aresztowania.

Powołując się art. 6 § 1 Konwencji skarżący kwestionuje długość postępowania karnego.

PRAWO

Pierwsza skarga złożona przez skarżącego dotyczyła długości tymczasowego aresztowania. Okres ten dzieli się na dwie części: pierwsza, trwająca dwa lata, miesiąc i dwadzieścia cztery dni (od dnia 4 czerwca 2001 r., data aresztowania, do dnia 29 lipca 2003 r., data skazania przez sąd pierwszej instancji) oraz druga, trwająca jeden rok, pięć miesięcy i siedem dni (od dnia 20 maja 2004 r., data uchylenia przez sąd apelacyjny pierwszego wyroku do dnia 26 października 2005 r. – data wydania drugiego wyroku przez sąd pierwszej instancji). Całkowita długość tymczasowego aresztowania, która jest obecnie brana pod uwagę, wynosi więc około trzech lat i siedmiu miesięcy.

Zdaniem skarżącego, długość jego tymczasowego aresztowania nie odpowiada wymogom określonym w art. 5 § 3 Konwencji.

Rząd jest zdania, iż skarga powinna zostać uznana za niedopuszczalną z powodu niewykorzystania krajowych środków odwoławczych. Skarżący nie odwołał się od żadnego z postanowień przedłużających okres jego tymczasowego aresztowania. Skarżący nie przedstawił żadnych faktów w celu odparcia argumentów Rządu. Trybunał stwierdza, iż żaden dokument znajdujący się w aktach sprawy, pozostających w dyspozycji Trybunału, nie uprawnia do stwierdzenia, że skarżący kiedykolwiek złożył zażalenie na postanowienie w sprawie dalszego stosowania tymczasowego aresztowania w stosunku do jego osoby.

Wobec powyższego skarga powinna zostać uznana za niedopuszczalną z powodu niewykorzystania krajowych środków odwoławczych w myśl art. 35 §§ 1 i 4 Konwencji.

Druga skarga złożona przez skarżącego dotyczyła przewlekłości postępowania, które rozpoczęło się dnia 4 czerwca 2001 r. aresztowaniem skarżącego i zakończyło się dnia 27 czerwca 2006 r. prawomocnym wyrokiem sądu apelacyjnego. Postępowanie trwało więc około pięciu lat i jednego miesiąca.

Zdaniem skarżącego długość postępowania nie spełniała wymogu „rozsądnego czasu” przewidzianego w art. 6 § 1 Konwencji.

Trybunał stwierdza, iż skarżący nie złożył skargi na podstawie art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r., dającej możliwość złożenia skargi na przewlekłość postępowania prowadzonego przed organami krajowymi. Trybunał w swoim orzecznictwie uznał środek ten za skuteczny (*Charzyński p. Polsce* nr 24549/03).

Zatem skarga powinna zostać uznana za niedopuszczalną z powodu niewykorzystania krajowych środków odwoławczych w znaczeniu art. 35 §§ 1 i 4 Konwencji.

Mając na uwadze wyżej przedstawione względy, należy zaprzestać stosowania art. 29 § 3 Konwencji w niniejszej sprawie.

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę za niedopuszczalną.

FATOŞ ARACI
Zastępca Kanclerza

NICHOLAS BRATZA
Przewodniczący